

Илија — број четири

Ропство

Jeff Pippenger

2023-10-01

Илијино сведочанство започиње када он објављује да три и по године неће бити кише, осим по његовој речи.

И Илија Тесвићанин, од становника Галадских, рече Ахаву: Тако да је жив Господ Бог Израиљев, пред којим стојим, неће бити ових година ни росе ни дажда, осим по мојој речи. 1. Царевима 17:1.

Те три и по године представљају историју Тијатире од 538. до 1798. године. Године 1798, на крају периода суше, Илија позива Ахава на Кармил. Порука првог анђела објавила је час Божјег суда 22. октобра 1844. године. Порука првог анђела била је заповест Ахаву да сазове сав Израиљ на Кармил.

И догоди се, кад Ахав угледа Илију, да му Ахав рече: Јеси ли ти онај што смућује Израиља? А он одговори: Нисам ја смутио Израиља, него ти и дом оца твога, јер сте оставили заповести Господње, а ти си пошао за Валима. Зато сада пошаљи и сабери к мени свега Израиља на гору Кармил, и четири стотине и педесет пророка Валових, и четири стотине пророка од гајева, који једу за трпезом Језавељином. И Ахав посла к свим синовима Израиљевим, и сабра пророке на гору Кармил. Тада Илија приступи свему народу и рече: Докле ћете храматити на две стране? Ако је Господ Бог, идите за Њим; а ако је Вал, онда идите за њим. А народ му не одговори ни речи. 1. Царевима 18:17–21.

Сав Израиљ био је сабран на Кармилу у време Илије, што је заузврат представљало историју Вилијама Милера када су три цркве из треће главе Откривења биле сабране заједно. Црква која је у почетку побегла у пустињу 538. године да би избегла Језавељин прогон, као што је представљено црквом у Тијатири, изашла је из пустиње као нараштај који је требало да буде суочен с Илијином поруком, представљеном Вилијамом Милером. Звер из земље тада је отворила своја уста и прогутала бујицу прогона која је била послата против ње током хиљаду двеста и шездесет година.

И земља поможе жени, и земља отвори уста своја, и прогута реку коју аждаха избаци из уста својих. Откривење 12:16.

У пророчанству „говорење једне нације“ представља деловање њених законодавних и судских власти, а 1789. године Сједињене Државе су успоставиле божански документ, Устав Сједињених Држава, штитећи тиме права и слободу неопходне да обезбеде заштиту од прогона и европских краљева и отпадничке Католичке цркве.

„Говорење нације јесте деловање њених законодавних и судских власти.“ Велика борба, 443.

Године 1789, непосредно пре него што је започела пророчка улога Сједињених Америчких Држава као шестог царства библијског пророчанства, говориле су као Јагње, али ће у време недељног закона говорити као аждаја.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као јагње, и говораше као аждаја. Откривење 13:11.

Почетак и свршетак звери из земље обележени су њеним говором. Године 1798, Ахава позива сав Израил на гору Кармил, где ће Илија изложити пробу да онима који посматрају докаже да ли је Бог Јевреја или Језавелџин бог истинити Бог. Језавелџа је имала четири стотине и педесет Валових пророка и четири стотине пророка лугова. Лажни бог Вал био је мушко божанство, а лажни бог Астарота била је женско божанство.

Те две класе лаžних пророка представљају spoj crkve i државе, јер у пророчанству, када су мушкарac и жена приказани заједно, жена представља цркву, а мушкарac државу. Илија је био бројчано надјачан у односу осам стотина педесет према један док се супротстављао несветом spoју crkve i државе, како је представљен женским и мушким лаžним божањствима, а такође и браком Ахава и Језавелџе. Пример Ахава и Језавелџе о цркви и држави представља изopaчење рога републиканизма, а Вал и Астарота представљају изopaчење protestantskog рога.

Питање је било Илијин протест против искварене религије представљене Тијатиром у другом поглављу Откривења. Илија је представљао протестанта, јер је једина дефиниција протестанта — неко ко протестује против Рима. Илијин протест представља протест против сједињења цркве и државе, које се остварује посредством несветога савеза између искварене државе и искварене цркве.

Али имам неколико ствари против тебе: што допушташ тој жени Језавелџи, која себе назива пророчицом, да учи и заводи моје слуге да чине блуд и да једу оно што је жртвовано идолима. И дадох јој време да се покаје за свој блуд, и не покаја се. Ево, бацићу је на постељу, а оне који с њом чине прељубу у невољу велику, ако се не покају за своја дела. Откривење 2:20–22.

Једење представља поруку коју прихватате, а порука која је жртвована идолима представља учења католицизма, сам симбол гнусног идолопоклоничког богослужења. Божји народ је у мрачном средњем веку дошао дотле да прихвати многа паганска учења католицизма, а нарочито обожавање сунца.

Блуд је незаконит однос и у пророчком смислу представља саму суштину онога што Устав забрањује: сједињење цркве и државе. Ахав је био у незаконитом односу са Језавелџом, јер као цар Израилџа није смео да се ожени незнабожачком кнегињом. Исус је поистоветио Јована Крститеља са Илијом, а и Јован се суочио са истим тим несветим односом када је укорио Ирода што је узео Иродијаду, жену свога брата.

Јер Ирод беше ухватио Јована, свео га и бацио у тамницу због Иродијаде, жене Филипа, брата свога. Јер му Јован говораше: Није ти допуштено да је имаш. Матеј 14:3, 4.

Илијино сучељавање с Ахавом и Језавељом предсказало је Јованово сучељавање с Иродом и Иродијадом, јер су оба односа представљала незаконит однос цркве и државе. Заједно они представљају Илијину поруку сто четрдесет и четири хиљаде, који се супротстављају папству (Језавеља и Иродијада), десеторици царева који представљају Уједињене нације (Ахав и Ирод) и Сједињеним Америчким Државама које представљају лажног пророка (лажни пророци с Кармила и Салома, кћи Иродијадина).

Пророчки оквир на Кармилу обухвата Илијину одбрану Устава Сједињених Америчких Држава, који утемељује начело раздвајања цркве и државе.

И догоди се, кад Ахав виде Илију, да му Ахав рече: Јеси ли ти онај што смућује Израил? А он одговори: Нисам ја смутио Израил, него ти и дом оца твога, тиме што сте оставили заповести Господње, а ти си пошао за Валима. 1. Царевима 18:17, 18.

Устав је утврдио да ће два рога републиканизма и протестантизма увек остати одвојена један од другог. Али Откривење показује да, када Сједињене Државе коначно проговоре као аждаја, то ће бити онда када отпадничке цркве Сједињених Држава преузму власт и сједине се са отпадничком влашћу.

„А шта је ‘икона звери’? и како треба да буде начињена? Икону прави звер са два рога, и она је икона звери. Она се такође назива икона звери. Стога, да бисмо сазнали каква је та икона и како треба да буде начињена, морамо проучити обележја саме звери — папства.

„Када се рана црква покварила удаљивши се од једноставности јеванђеља и прихватавши незнабожачке обреде и обичаје, изгубила је Духа и силу Божју; и, да би управљала савешћу народа, потражила је потпору световне власти. Последица тога било је папство, црква која је контролисала државну власт и употребљавала је за остваривање сопствених циљева, нарочито ради кажњавања „јереси“. Да би Сједињене Државе начиниле лик звери, верска власт мора тако да овлада грађанском влашћу да ће и државни ауторитет црква употребити за постизање сопствених циљева.“ Велика борба, 443.

Илија на гори Кармилу представљао је дело милерита, а милерити су били постављени као истинити пророк насупрот онима који су недавно изашли испод утицаја католицизма, али су, својим одбацивањем светлости првог анђела, изабрали да се врате Риму. Тако се вест другог анђела у пролеће 1844. састојала у томе да се протестантске деноминације препознају као кћери Вавилона, а милерити као истински протестантски рог.

Када је Бог извео древни Израил из ропства египатског и кроз воде Црвеног мора, отпочео је постепени процес кушања који је започео кушањем небеском маном.

„На нама блиста сакупљена светлост прошлих векова. Запис о заборавности Израиља сачуван је ради нашег просветљења. У овом добу Бог је пружио Своју руку да к Себи сабере народ из сваког народа, племена и језика. У адвентном покрету Он је делао за

Своје наследство, као што је делао за Израилце водећи их из Египта. У великом разочарању 1844. године вера Његовог народа била је кушана као вера Јевреја код Црвеног мора.“ Testimonies, volume 8, 115, 116.

Разочарање од 22. октобра 1844. довело је до разумевања небеске светиње, која је затим изнела пробу суботе, као што је проба мане постала прва у низу од десет проба за древни Израил.

„Господ ми је дао следећи приказ 1847. године, док су браћа била сабрана у суботу у Топшаму, Мејн.“

„Осећали смо необичан дух молитве. И док смо се молили, Свети Дух је сишао на нас. Били смо веома срећни. Убрзо сам изгубила свест о земаљским стварима и била обавијена виђењем Божје славе. Видела сам анђела како ми брзо лети у сусрет. Он ме је брзо однео са земље у Свети Град. У граду сам видела храм, у који сам ушла. Прошла сам кроз једна врата пре него што сам дошла до прве завесе. Та завеса беше подигнута, и ушла сам у Светињу. Ту сам видела кадиони олтар, свећњак са седам жижака и сто на коме су били хлебови предложена. Пошто сам посматрала славу Светиње, Исус је подигао другу завесу и ушла сам у Светињу над светињама.

„У Светињи над светињама видела сам ковчег; по његовом врху и странама беше најчистије злато. На сваком крају ковчега беше по један диван херувим, са крилима раширеним над њим. Лица су им била окренута једно према другом, и гледали су надоле. Између анђела беше златна кадионица. Изнад ковчега, где су стајали анђели, беше прејарка слава, која је изгледала као престо на коме Бог пребива. Исус је стајао крај ковчега, и када су се молитве светих уздизале к Њему, кад у кадионици се дизао, и Он је уносио њихове молитве са кадом к Своме Оцу. У ковчегу су били златни суд с маном, Аронов штап који је пропупео, и камене плоче које су се склапале као књига. Исус их је отворио, и видела сам Десет заповести написаних на њима Божјим прстом. На једној плочи биле су четири, а на другој шест. Оне четири на првој плочи сијале су јаче него осталих шест. Али четврта, заповест о суботи, сијала је изнад свих; јер је субота била одвојена да се држи на част светог Божјег имена. Света субота изгледала је славно — ореол славе био је свуда око ње. Видела сам да заповест о суботи није била прикована на крст. Ако јесте, онда су и осталих девет заповести биле; и ми смо слободни да све њих преступамо, као што смо слободни да преступамо и четврту. Видела сам да Бог није променио суботу, јер се Он никада не мења. Али ју је папа променио са седмог на први дан седмице; јер му је било одређено да промени времена и закон.“ Early Writings, 32.

Када су протестанти 1798. године изашли из Мрачног доба и када је књига пророка Данила била распечаћена, шесто царство библијског пророштва, дворожна звер из земље из тринаесте главе Откривења, започело је свој ход кроз пророчку историју. Протестантизам је био утемељен на светом документу названом Свето писмо, а републиканизам на светом документу названом Устав. Бог је извео Своју цркву у пустињи из Мрачног доба, али је, као и у случају древног Израиља током египатског периода ропства, заповест о суботи била заборављена. Као што је Израил прешао Црвено море на свом путу ка давању закона на

Синају, тако је савремени Израил прешао Атлант на свом путу ка 22. октобру 1844. године, где ће закон поново бити откривен. Господ је поново подизао народ који ће бити чувар Његовог закона, чувар Његових пророчких откривења и који ће носити плашт протестантизма. Древном Израилу дате су две плоче Десет заповести као симбол њиховог дела да буду чувари Његовог закона, а савременом Израилу дате су две плоче Авакумове као симбол њиховог дела као чувара Његове пророчке Речи.

Савремени Израил требало је да носи оба пара двеју плоча док је свету износио вест трећег анђела, која је вест коју објављују они који носе плашт протестантизма. Протестантизам који је изашао из Мрачног доба тада је био непотпун, као што је и древни Израил био непотпун док је прелазио кроз Црвено море. Протестантизам је исповедао начело: Библија и само Библија, али је имао непотпуно разумевање Божје Речи услед векова храњења паганским доктринама римокатолицизма (стварима жртвованим идолима). Бог је одредио да истински протестант представља целокупну Реч Божју, као што је симболизовано „законом и пророцима“, са оба пара двеју плоча које представљају и дело Божјег народа и Божји карактер. Дело првог анђела било је да произведе истински протестантски народ који ће бити и чувар Његовог закона и Његове пророчке Речи.

„Бог је позвао Своју цркву у ово доба, као што је позвао древни Израил, да стоји као видело на земљи. Моћним секачем истине, вестима првог, другог и трећег анђела, Он их је одвојио од цркава и од света да би их довео у свето приближење Себи. Учинио их је чуварима Свога закона и поверио им велике истине пророштва за ово време. Као света пророчанства поверена древном Израилу, ово је свети залог који треба да се објави свету. Три анђела из Откривења 14 представљају народ који прихвата светлост Божјих вести и полази као Његови оруђа да разгласи опомену по свој дужини и ширини земље.”
Testimonies, volume 5, 455.

Упозорење које треба да објављују они који су препознати као чувари два скупа од по две плоче јесте упозорење против примања жига католицизма. Тај протест је против незаконитог односа Ахава и Језавеље и био је представљен Илијом на гори Кармил. Давање две камене плоче на гори Синају било је праслика давања Авакумове две платнене плоче у историји од 1842. до 1849. године. Авакумове две плоче јесу симбол заветног односа између Бога и Његовог протестантског народа. Одбацити те плоче било би исто што и да је древни Израил одбацио Божји закон.

Милерити су ушли у Светињу над светињама и примили светлост о суботи, али процес кушања још увек није био довршен. Истовремено је рог републиканизма пролазио кроз управо исту историју. И оба рога ће у свом заједничком напредовању достићи прекретницу 1863. године.

Милерова Илијина порука произвела је поступан процес очишћења са намерном сврхом успостављања протестантског рога, а у истоветној историји републикански рог био је укључен у поступан процес политичког развоја. Оба рога налазе се на истој звери из земље, те стога морају ићи упоредо кроз читаву историју те звери из земље.

Прва пророчка одлика републиканског рога звери из земље била је чин стављања Устава на снагу 1789. године. Године 1798. (време свршетка, када је Данилова књига била отпечаћена), звер из земље проговориће први пут као шесто царство библијског пророштва. Година 1798. била је почетак Сједињених Америчких Држава као шестог царства библијског пророштва, а говор који се догодио на почетку историје звери из земље 1798. године представљао би тип последњег пута када ће шесто царство говорити, а то време је представљено као глас аждаје. Када разматрамо законе које је републикански рог донео у Сједињеним Државама 1798. године, треба да очекујемо да видимо типизацију закона који ће бити донети у вези са недељним законом када Сједињене Државе проговоре као аждаја. Док разматрамо следећа четири закона, запитајте се да ли четири закона донета 1798. године носе пророчки печат Алфе и Омеге?

Године 1798, Сједињене Државе донеле су неколико значајних закона познатих као Закони о странцима и побуни. Ти акти представљали су скуп од четири закона које је усвојио Конгрес под контролом федералиста, а потписао их је председник Џон Адамс, други председник Сједињених Држава и некадашњи потпредседник Џорџа Вашингтона.

Закон о натурализацији: Овај закон је продужио услов боравка за имигранте да постану држављани Сједињених Америчких Држава са 5 на 14 година. Био је првенствено усмерен на сузбијање утицаја новопридошлих имиграната, који су често били наклоњени опозиционој странци, Демократско-републиканцима.

Закон о страним пријатељима: Овај закон је овластио председника да, у време мира, протера недржављане за које се сматрало да представљају претњу безбедности Сједињених Држава. Он је председнику допуштао да задржи и протера сваког недржављанина кога је сматрао опасним.

Закон о страним непријатељима: Овај закон је предвиђао хапшење, задржавање и депортацију држављана земаља које су биле у рату са Сједињеним Државама. Усвојен је као мера предострожности током напете атмосфере с краја 1790-их година.

Закон о побуни: Ово је најконтроверзнији од Закона о странцима и побуни. Њиме је објављивање „лажних, клеветничких и злонамерних“ списа против владе или њених званичника, с намером да их оклевета или изложи презиру, учињено кривичним делом. Критичари су у томе видели непосредан напад на слободу говора и штампе.

Закони о странцима и побуни били су крајње спорни и изазвали су значајно противљење Демократско-републиканске странке, која је сматрала да ти закони крше основна уставна права и да су усмерени против њене политичке странке. Тврдили су да ти закони представљају повреду Првог амандмана, који штити слободу говора и штампе. На крају су ти закони одиграли улогу на изборима 1800. године, када су Томас Џеферсон и Демократско-републиканци освојили председништво и Конгрес, што је довело до укидања Закона о побуни.

Демократско-републиканска странка је веровала да су ови закони кршили основна права зајемчена Уставом, а такође је веровала да су закони били усмерени против супротстављене политичке странке. Није важно то што су ови закони били укинута или су касније престали да важе; Алфа и Омега приказује крај почетком. У историји у којој су ови закони били донети, односно „проговорили“ као закон, Федералистичкој странци супротстављала се странка звана Демократско-републиканци. Развој Демократско-републиканске странке коначно доводи до Републиканске странке, политичке странке која се првенствено образовала на темељу противљења ропству.

Istoričari označavaju 1863. godinu kao samo središte građanskog rata, rata koji je bio zasnovan na pitanju ropstva. Godina 1863. takođe je i putokaz za nove nosioce zastave protestantskog roga, koji su tada odbacili prvo vremensko proročanstvo koje su anđeli dali Mileru (proročanstvo o „sedam vremena“ iz Levitske dvadeset šeste glave). Може ли бити пука случајност то што се пророčанство о седм времена управо заснива на законима о ропству изложеним у претходној глави Левитске књиге? „Prokletstvo“ označeno sa „sedam vremena“ bilo je obećanje da će, ako se zavetni zakoni iz dvadeset pete glave ne budu poslušali, Izrael tada svoju istoriju okončati povratkom u ropstvo iz kojega je bio izveden kada je započeo svoje putovanje kod Crvenog mora.

Од 1798. до 1863. године, политичка странка која је била Демократско-републиканска странка прошла је кроз низ прочишћења или потреса. Од 1798. године надаље, а нарочито од 11. августа 1840. године па све до 1863, милеритски покрет прошао је кроз низ прочишћења и потреса.

Демократско-републиканска странка, која је била једна од раних политичких странака у Сједињеним Државама, није се непосредно преобразила у савремену Републиканску странку, онакву каква данас постоји. Уместо тога, током времена прошла је кроз низ промена и подела, што је на крају довело до образовања неколико различитих политичких странака пре него што се појавила Републиканска странка.

Демократско-републиканска странка, која се често повезује са Томасом Џеферсоном и Џејмсом Медисоном, основана је крајем XVIII века као одговор на Федералистичку странку. Демократски републиканци заступали су стриктно тумачење Устава, права савезних држава и интересе земљорадничког слоја.

Међутим, до двадесетих година XIX века, Демократско-републиканска странка почела је да се распада дуж регионалних и идеолошких линија. Главни раскол догодио се током Ере добрих осећања (1817–1825), када је изостајала снажна опозиција председништву Џејмса Монроа. Овај период политичке спокојности допринео је опадању Демократско-републиканске странке. Странка се на крају поделила на неколико фракција и развила у следеће политичке групе:

Демократска странка: Следбеници Ендруа Џексона, који је 1829. године постао седми председник, образовали су Демократску странку. Џексоновске демократе подржавале су снажну извршну власт, ширење ка западу и шире бирачко право за беле мушкарце.

Nacionalna republikanska stranka: Ova stranka pojavila se kao odgovor na predsedništvo Endrua Džeksona i kasnije se ujedinila sa drugim antidžeksonovskim frakcijama kako bi postala Vigovska stranka. Nacionalni republikanci su uglavnom više podržavali snažnu saveznu vladu i ekonomski razvoj.

Антимасонска странка: Ово је била краткотрајна политичка странка која се појавила 1820-их година, првенствено као одговор на забринутост због утицаја тајновитог масонског братства. Апсорбовала је неке бивше демократске републиканце.

Виговска странка: Основана 1830-их година, Виговци су обухватили бивше националне републиканце, антимасоне и друге опозиционе групе. Одликовали су се противљењем џексоновској политици, подршком снажној savezној влади и залагањем за индустријски и економски развој.

Модерна Републиканска странка основана је педесетих година XIX века као непосредан одговор на растуће секцијске напетости у вези са ропством. Она је окупила бивше виговце, демократе противнике ропства, присталице покрета Free Soil и друге који су се противили ширењу ропства на нове територије. Први председнички кандидат Републиканске странке, Џон К. Фримонт, кандидовао се на изборима 1856. године, а први успешни кандидат странке, Абрахам Линколн, изабран је 1860. године. Према томе, Републиканска странка се развила одвојено од демократско-републиканске традиције и имала је засебну путању у америчкој политичкој историји.

До 1860. године, Републиканска странка изабрала је свог првог председника. Она је била заснована на коалицији политичких странака које су се противиле ропству. Године 1863. Проглас о еманципацији „проговорио“ је ропство из постојања. Године 1863. републикански рог, тада представљен Републиканском странком, „проговорио“ је ропство из постојања, док је протестантски рог престао да буде покрет и постао Црква адвентиста седмог дана. Покрет милерита законски и званично је окончан у мају 1863. године, и те године Мојсијева заклетва, пророчанство о ропству, била је одбачена. Ко има ухо, нека чује.

У овом тренутку могло би бити корисно пружити кратак преглед „Мојсијеве заклетве“, како ју је назвао пророк Данило.

Да, сав Израил преступио је закон Твој, одступивши да не слуша глас Твој; зато се излио на нас проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјег, јер сагрешисмо Њему. Данило 9:11.

Vilijam Miler, koji je bio vođen od strane Gavrila i drugih anđela dok je proučavao Reč Božju, najpre je bio usmeren na „sedam vremena“ iz Levitske knjige, dvadeset šeste glave. Milerovo svedočanstvo glasi da je u svom proučavanju Biblije započeo od knjige Postanja, te je stoga očigledno došao do Levitske knjige mnogo pre nego što je stigao do dve hiljade i trista godina iz osme glave knjige proroka Danila, četrnaestog stiha. Isključivo se služio Biblijom i Krudenovom konkordancijom.

Круденова конкорданција не садржи упућивања на хебрејске или грчке речи које су потом преведене на енглески језик Библије краља Џејмса. Милер је сматрао да „контекст“ одломка који је проучавао треба да усмерава његово разумевање неке речи или библијског одломка. Када је реч о његовом разумевању „седам времена“, веома је једноставно увидети да је контекст за „седам времена“ из двадесет шестог поглавља Левитске књиге двадесет пето поглавље.

Двадесет пето поглавље излаже починак земље, Јубилеј и правила о ропству. Правила из двадесет петог поглавља део су „закона Мојсија, слуге Божјег“, који доноси благослов ако му се буде послушно и „проклетство“ ако му се не буде послушно. У двадесет шестом поглављу проклетство „седам пута“ износи две хиљаде пет стотина и двадесет година и изложено је у очигледном контексту правила о починку земље и начела ропства. У двадесет шестом поглављу та казна се назива „спор мојега завета“.

Тада ћу и ја ићи насупрот вама, и казнићу вас још седам пута за грехе ваше. И пустићу на вас мач, који ће осветити свађу завета мога; и кад се саберете у својим градовима, послаћу помор међу вас; и бићете предани у руку непријатељу. Левитска 26:24, 25.

У датом контексту, „савез“ због којег Бог има „парбу“ био би савез који је претходно наведен у двадесет петом поглављу. Казна седам времена назива се „парбом“ Божјег „савеза“, а „проклетство“ које је за њу везано јесте да ће Израел бити „предат у руке својих“ непријатеља, и када се нађе у земљи непријатеља, (као што је био Данило) Израел ће постати роб својих непријатеља.

Када је Мојсије записао Левитску двадесет шесту, древни Израел тек што је био избављен из ропства Египта, а начела ропства представљена у двадесет петом поглављу донела би или благослов или проклетство. Древни Израел никада није држао правила Јубилеја, и на крају су и северно и јужно царство били расејани за „седам времена“, у испуњењу онога што је Данило назвао „Мојсијевим проклетством“.

Заветни однос између Бога и Израиља, који је започео њиховим ропством у Египту, окончао се њиховим ропством под Асиријом и Вавилоном. „Седам времена“ против северног царства окончало се 1798. године, а „седам времена“ против јужног царства окончало се 1844. године. Полазна тачка за та два раздобља од седам времена означена је у седмој глави Исаије пророчанством о шездесет и пет година, које је Исаија објавио Ахазу, цару Јуде, 742. године пре Христа.

Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Ресин; и за шездесет и пет година Јефрем ће се сатрти, те неће више бити народ. И глава Јефрему јесте Самарија, и глава Самарији син Ремалијин. Ако нећете вјеровати, заиста се нећете утврдити. Исаија 7:8, 9.

Исаија је утврдио да ће „у року од“ шездесет и пет година од времена када је пророштво било објављено, 742. године пре Христа, северно царство бити сломљено. Деветнаест година касније, 723. године пре Христа, северно царство Израела било је одведено у ропство од стране цара Асирије, а четрдесет и шест година касније, 677. године пре Христа, цар

Вавилон одвео је јужно царство Јуде у ропство. Пророштво о шездесет и пет година даје шест историјских обележја. Прво је 742. година пре Христа, када је предсказање објављено. Деветнаест година касније, 723. године пре Христа, северно царство било је одведено у ропство од стране Асираца. Четрдесет и шест година касније, 677. године пре Христа, јужно царство било је одведено у ропство од стране Вавилонца. Првих две хиљаде пет стотина двадесет година, које су отпочеле 723. године пре Христа, затим су се завршиле 1798. године. Потом су се 1844. године навршиле две хиљаде пет стотина двадесет година које су отпочеле 677. године пре Христа. Од 1844. године, предсказање се пружило још деветнаест година, до 1863. године, како би се довршила целокупна пророчка структура; јер, када су Алфа и Омега означили деветнаест година као почетак пророчке структуре, морало је постојати деветнаест година да би се достигнуо њен крај.

Древни Израилъ беше избављен из ропства Египта, а услед непослушности и северно и јужно царство бише враћени у ропство. Пророчанства превазилазе пророчку историју древног дословног Израилъа и прелазе на савремени духовни Израилъ, и тиме је тема свих пророчких путоказа ропство.

Пророштво у седмој глави Исаије било је изложено злом цару Ахазу од стране Исаије 742. године пре Христа, када се назирало предстојећи грађански рат између севера и југа. Јужно царство Ахазово било је дословна славна земља древног Израилъа. Године 1798. духовна славна земља библијског пророштва почела је да влада као шесто царство библијског пророштва. Када се седам времена против дословне славне земље завршило 1844. године, постојао је, као и у историји цара Ахаза, предстојећи грађански рат. До 1844. године, превирање политичких странака које су се распадале и склапале савезе готово се у потпуности усталило у две класе политичких опредељења. У погледу ропства, демократе су биле за ропство, а републиканци против ропства. Од 1798. до почетка грађанског рата 1860. године, процес обликовања двеју класа политичких странака био је окончан.

Ахаз је представљао дословну славну земљу и стога је био праслика духовне славне земље. Историја Ахаза представља праслику пророчке историје у којој је пророчанство било објављено 742. године пре Христа, те стога представља праслику историје у којој се пророчанство завршило. У историји почетка, северно царство, састављено од десет племена, отцепило се од друга два племена у знак протеста против божански успостављене власти јужна два племена. Десет северних племена образовало је савез са Сиријом, што представља праслику савеза између јужне конфедерације и силе која је симболично представљена Сиријом.

Овај кратак сажетак указује на то да је „седам времена“ из Левитске двадесет шест заветно обећање које износи или благослов за послушност или „проклетство“ ропства за непослушност. Северно и јужно царство започели су заједно као један народ који је био избављен из ропства, само да би на својим одговарајућим завршецима поново били предани у ропство.

Шездесет и пет година на завршетку тих пророчанстава о ропству окончало се са духовним Израиљем у духовној славној земљи, у самом средишту грађанског рата севера против југа. Супарници у том грађанском рату били су царство које је образовало конфедерацију и отцепило се од божански успостављене владе која се налазила у супротстављеном царству.

Од 1798. па до грађанског рата, рог републиканизма био је подвргнут процесу који је произвео две класе политичких противника, које представљају две стране питања ропства. Противници који су заступали ропство и настојали да наставе праксу ропства изгубили су битку.

Од 1798. па све до грађанског рата, рог протестантизма био је подвргнут процесу који је произвео две класе верских противника, које представљају две стране питања ропства. Противници који су заступали ропство, а који су настојали да очувају изворно разумевање пророчанства о ропству, изгубили су ту битку.

Године 1863, рог републиканизма успео је да одбаци праксу ропства.

Године 1863. рог протестантизма успео је да одбаци пророчанство ропства.

Тиме су одбацили дело Милера, Илије за његово време. Тиме су такође одбацили „Мојсијеву заклетву“, камен темељац за њихово време. Тако су Мојсије и Илија били одбачени, да би се вратили 11. септембра 2001. године.

Алфа и Омега, чудесни лингвиста, забележио је Свој божански потпис кроз читаво временско пророчанство „Мојсијеве заклетве“ које је Он сам објавио као Палмонија, Чудесног Бројача. Ако не будете веровали, заиста се нећете утврдити.